

О. ХЕНРИ ТЕОРИЯ НА ПРЕДПОЛАГАЕМИЯ ПРОВАЛ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Адвокат Гуч се бе посветил изцяло на своята изключително интересна професия и на всеобхватните възможности, които тя му предоставяше. И все пак той даваше воля на фантазията си, макар и в един единствен случай. Той обичаше да оприличава своята тристайна кантора на трюм на кораб. Помещенията бяха три на брой, всяко от тях свързано посредством междинна врата със следващото. Въпросните врати можеха не само да се отварят, но и да стоят затворени.

— Корабите — обичаше да казва адвокат Гуч, — с цел безопасност, са построени с отделни водонепропускливи отделения. Ако в едно от тях се появи теч, то се напълва с вода, но добрият кораб продължава своя курс невредим. Ако не бяха тези разделителни херметически прегради, една единствена пробойна би била в състояние да потопи кораба. Често се случва, докато аз съм зает с клиенти, да се отбиват други, чиито интереси не се вписват в конкретната ситуация. Тогава благодарение на Арчибалд — моят млад и надежден помощник в кантората — аз отклонявам опасната струя в отделено помещение, докато установя с моя правен лот дълбочината на всеки воден пласт. Ако се наложи, клиентите могат да бъдат събрани в антрето и оставени да избягат по стълбите, които можем да назовем с термина „Подветрен отвор в борда за оттичане на вода от палубата“. Така добрият делови кораб се държи на повърхността; докато ако водата, която поддържа баланса му, бъде оставена да се разлива свободно в трюма му, не е изключено да се устремим към дъното — ха-ха-ха!

Законът е сух. Истински добрите анекдоти се броят на пръсти. Безспорно на адвокат Гуч можеше да му се позволи да облекчи скуката на досиетата, еднообразието на правните нарушения, прозата на процедурите дори с един толкова лек налог върху доброто качество на хумора.

Практиката на адвокат Гуч в голяма степен се основаваше върху уреждането на брачни несполуки. Ако бракът чезнеше поради неразбирателства, господин адвокатът разсъждаваше, успокояваше и помиряваше. Бяха ли намесени някакви подозрения, той променяше и изправяше, защитаваше и покровителстваше. Стигнаше ли се до крайния момент на разделянето, адвокат Гуч неизменно успяваше да издейства смекчаване на условията, указани в предварителния договор с клиентите си.

Но не винаги адвокат Гуч бе ревностният, въоръженият, войнстващият, готов със своя двуостър меч да съсече веригите на Хименей^[1]. Той бе известен с това, че съгражда, а не руши, че събира отново, а не разделя, че връща грешните и заблудените обратно в кошарата, а не разпръсва стадото. Често, благодарение на неговите красноречиви и трогателни призиви, съпрузите, облени в сълзи, отново се озоваваха в обятията си. Нерядко Гуч се възползваше от невръстната възраст така успешно, че в психологически верния момент (и по даден сигнал) жаловитият вопъл: „Тати, няма ли да се върнеш вкъщи при мен и мама?“ се оказваше печеливш и след него всичко си идваше на мястото, в това число и разклатените семейни устои.

Непредубедени капацитети признаваха, че адвокат Гуч получава такива такси от помирените клиенти, каквито биха му платили, ако въпросните дела се гледаха в съда. А предубедените твърдяха, че хонорарите му били двойни, защото и без друго каещите се двойки рано или късно се връщали, за да бъдат разведени.

През юни настъпваше сезон, когато правният кораб на адвокат Гуч (да използваме собствения му метафоричен образ) замираше почти в пълно безветрие. Мелницата на разводите през юни се върти доста бавно. Това е месецът на Купидон и Хименей.

Тогава адвокат Гуч седеше бездействащ в междинното помещение на своята пуста тристайна кантора. Малко антре свързваше — или по-скоро разделяше — този апартамент от коридора. Там бе разквартируван Арчибалд, който изтръгваше от посетителите техните визитни картички или устни легитимации и ги отнасяше на своя господар, докато те чакаха.

Внезапно откъм външната врата се разнесе мощно тропане. В момента, в който отвори, също тъй мощно Арчибалд бе отстранен от пътя на посетителя, който без полагаемата се почит се устреми към кабинета на адвокат Гуч влетя вътре и се тръшна с добродушна безцеремонност в едно удобно кресло, поставено точно срещу въпросния господин.

— Вие сте Финеас К. Гуч, адвокат? — попита той с тон и интонация, които незабавно превърнаха думите му едновременно във въпрос, потвърждение и обвинение.

Преди да се ангажира с отговор, адвокатът измери своя евентуален клиент с един от своите мигновени, но проникателни и

преценяващи погледи.

Мъжът бе от типа хора с натрапчиво присъствие — едър, енергичен, предизвикателен и безцеремонен като поведение, суетен без съмнение, малко наперен, високомерен и лишен от каквато и да е стеснителност. Беше облечен добре, но с нюанс на натруфеност. Търсеше си адвокат, но ако причина за това бяха някакви предполагаеми неприятности, това по никакъв начин не личеше в лъчезарния му поглед и дръзка осанка.

— Казвам се Гуч — призна накрая адвокатът. При евентуален натиск изповедта му щеше да стигне и до Финейс К. Но той не смяташе, че е целесъобразно да дава информация доброволно. — Не съм получил визитната ви картичка — продължи той в израз на известен укор, — тъй че...

— Зная — прекъсна го посетителят хладно, — на този етап няма и да я получите. Ще запалите ли?

Непознатият преметна крак на страничната облегалка на креслото си и хвърли шепа ароматни пури на масата. Адвокат Гуч добре познаваше тази марка и омекна само колкото да приеме поканата да запали.

— Вие сте адвокат по разводи — каза посетителят без визитка. Този път в гласа му не прозвуча запитване. Нито пък думите му съдържаха просто потвърждение. Те формулираха обвинение — изобличение — както човек би казал на едно куче: „Ти си куче!“

Адвокат Гуч остана безмълвен при това вменяване във вина.

— Вие се занимавате — продължи посетителят — с всички разновидности на рухнало съпружество. Вие сте хирург, тъй да се каже, който изтръгва стрелите на Купидон, когато той ги изстрелва към неподходящи обекти. Предоставяте видима, обилна светлина за домове, където факлата на Химен гори толкова немощно, че на нея човек не може да запали дори пура. Прав ли съм, господин Гуч?

— Поемал съм дела — отвърна адвокатът отбранително, — с характера на онези, които по всяка вероятност се описват с вашата образна реч. Желаете ли да се консултирате с мен професионално, господине — завърши адвокатът и направи многозначителна пауза.

— Не още — отвърна другият, описвайки дъга с пурата си, — все още не. Нека подходим към темата с предпазливост, която би трябвало да бъде проявена в първоначалния акт, който прави необходими всички

тези разисквания. Съществува брачен хаос, честно казано. Но преди да ви предоставя каквито и да било имена, искам вашето честно... е, във всеки случай, вашето професионално мнение за достойнствата на мешавицата. Искам да ми очертаете размерите на катастрофата... абстрактно... разбирате ли? Аз съм господин Никой и искам да ви разкажа една история. После ще ми съобщите мнението си. Схващате ли намерението ми?

— Искате да формулираме един хипотетичен казус? — предположи адвокат Гуч.

— Точно тази дума се мъчех да се сетя. Най-близката по звучене, която можа да ми хрумне, беше „аптечен“. Точно така, „хипотетичен“ върви идеално. Аз ще формулирам казуса. Представете си, че има жена... една ужасно хубава жена, която е избягала от своя съпруг и дом? Тя е увлечена пагубно по друг мъж, пристигнал в нейния град да урежда някаква сделка с недвижими имоти. Вихме могли да наречем съпруга на тази жена Томас Р. Билингс, тъй като той наистина се казва така. Давам ви точни сведения за имената. Приятелчето Лотарио^[2] е Хенри К. Джесъп. Семейство Билингс живееха в едно малко градче на име Сюзънвил, намиращо се на доста мили оттук. Преди две седмици Джесъп напусна Сюзънвил. На следващия ден госпожа Билингс го последва. Тя е безнадеждно увлечена по този Джесъп, можете да се обзаложите срещу собствения си кодекс от закони.

Евентуалният клиент произнесе тези слова с такова подло задоволство, че дори коравосърдечният адвокат изпита лек пристъп на отвращение. Сега той ясно видя в своя нагъл посетител самодоволството на женомразеца, егоистичната самонадеяност на жънещия успехи прохода.

— А сега — продължи другият, — представете си, че госпожа Билингс не е била щастлива в своя дом. Да речем, че те двамата със съпруга ѝ изобщо не си подхождат. Пълна несъвместимост на характерите, тъй да се каже. Нещата, които са ѝ по сърце, Билингс не би пожелал и даром. Държат се един към друг като куче и котка. Тя е образована жена, със сериозни познания в науката и културата. Съберат се хора и тя им чете на глас. А Билингс в това време само мига на парцали. Той не цени ни прогрес, ни обелиски, ни етика и въобще неща от този порядък. Дамата чувствително го превъзхожда. Е, господин адвокат, не изглежда ли като справедлива равносметка за

добро и зло, че на такава жена трябва да ѝ бъде позволено да изостави Билингс и да притежава мъжа, който е способен да я оцени?

— Несъвместимостта на характерите — заяви адвокат Гуч, — без съмнение представлява източник на много несъответствия и нещастия в брака. Там където е доказана с положителност, разводът изглежда справедлив и лек. Вие... извинете... този Джесъп... той мъж ли е, на който дамата може безопасно да повери бъдещето си?

— О, можете да заложите на Джесъп — отвърна клиентът с категорично кимване. — Джесъп си го бива. Той винаги ще постъпи справедливо. Ами че той напусна Сюзънвил само за да не даде повод на хората да говорят за госпожа Билингс. Но тя го последва и сега, разбира се, той ще бъде с нея. Когато тя получи развод, Джесъп ще направи онова, което е редно — всичко, както си му е редът и законът.

— А сега — каза адвокат Гуч, — да продължим с хипотезата, ако предпочитате, и при положение, че моите услуги ще бъдат желани по случая. Какво...

Клиентът поривисто скочи на крака.

— О, да върви по дяволите тази хипотетична работа — възкликна той нетърпеливо. — Нека да я зарежем и да си говорим направо. До сега би трябвало да сте разбрал кой съм аз. Искам тази жена да получи развод. Ще ви платя за това. В дена, в който направите мисис Билингс свободна, ще ви платя петстотин долара.

Клиентът на адвокат Гуч удари с юмрук по масата, за да подчертае своята щедрост.

— В такъв случай... — започна адвокатът.

— Една дама иска да ви види — поклони се Арчибалд, когато влезе енергично от чакалнята. Той имаше заповед да съобщава незабавно за всеки клиент, който дойдеше. Нямахме смисъл да се отпрати някоя работа.

Адвокат Гуч хвана първият клиент за ръката и го поведе учтиво към една от съседните стаи.

— Направете ми услугата да постоите тук две минути, сър — каза той. — Като се върна, ще възобновим нашата консултация без всякакво забавяне. Очаквам посещение от една заможна възрастна дама относно нейното завещание. Няма да ви карам да ме чакате дълго.

Жизнерадостният джентълмен се настани с любезно съгласие и си взе едно списание. Адвокатът се върна в средния офис, като

внимателно затвори свързващата врата зад себе си.

— Въведи дамата, Арчибалд — каза той на момчето, което чакаше заповедта му.

В стаята влезе една висока дама с внушително присъствие и сериозна красота. В очите ѝ можеше да се долови блестящия плам на гения и силната душевност. Държеше в ръка зелена чанта с голям размер и чадър, който също изглеждаше аристократично. Тя прие подадения ѝ стол.

— Вие ли сте мистър Финеас К. Гуч, адвокатът? — попита тя с официален и пряк тон.

— Аз съм това — отговори адвокат Гуч без да увърта. Той никога не увърташе, когато си имаше работа с жена. Жените увъртат. А се губи време, когато в дебата и двете страни приемат една и съща тактика.

— Като адвокат, сър — започна дамата, — вие може би сте придобили известни познания за човешкото сърце. Вярвате ли, че малодушните и дребнави условности на нашия лицемерен обществен живот трябва да представляват спънка по пътя на едно благородно и любящо сърце, когато то намери своя истински приятел сред мизерните и окаяни нещастници, наречени мъже?

— Мадам — отвърна адвокат Гуч с тона, който използваше, когато искаше да обуздае своите клиенти от женски пол, — това е кантора за правни консултации. Аз съм адвокат, не философ, нито пък редакторът на вестникарската колона „Отговори на мъчениците на любовта“. Чакаат ме и други клиенти. Бих ви помолил най-любезно да пристъпите към същността.

— Е, това не би трябвало да ви напряга чак толкова — заяви дамата, удостоверявайки го с мигновен поглед на искрящите си очи и с внезапно завъртане на чадъра си. — Аз съм дошла на делово посещение. Искам вашето мнение относно едно дело за развод, както звучи на просторечие, но което всъщност представлява пренареждане на фалшивите и долни условия, които късогледите закони на човечеството са наложили на един любящ...

— Извинете, мадам — прекъсна я адвокат Гуч с известно нетърпение, — че ви напомням, но тук е правна кантора. Може би госпожа Уилкокс...

— Госпожа Уилкокс знае какво пише — прекъсна го дамата доста рязко. — Както и Толстой, госпожа Гътруд Атертън, Омар Хаям и господин Едуард Бок. Прочела съм ги всичките. Искам да обсъдя с вас божественото право на душата в противовес на унищожавашите свободата ограничения, наложени от едно фанатично и тесногърдо общество. Но да премина към деловата страна. Бих предпочела да ви изложа проблема без да говоря за конкретни личности, докато вие бъдете в състояние да го прецените по същество. Това означава да го изложа като предполагаем случай, без...

— Искате да формулирате един хипотетичен казус? — попита адвокат Гуч.

— Точно това възнамерявах да кажа — заяви дамата сухо. — Сега, представете си, че има жена, която цялата е душа и сърце и копнеж за пълноценно съществуване. Тази жена има съпруг, който е много под нея в интелектуално отношение, като вкус... във всичко. Ах! Освен това е грубиян! Презира литературата. Усмивва се подигравателно на възвишените идеи на великите мислители. Той не е способен да бъде партньор на една духовно извисена жена. Да кажем, че един ден тази нещастна съпруга среща своя идеал — мъж с ум, сърце и сила. Тя се влюбва в него. Въпреки че този мъж усеща тръпката на едно непознато до този момент привличане, той е твърде благороден, твърде почтен, за да заяви открито чувствата си. И заминава, за да избегне присъствието на своята любима. Тя обаче го последва, погазвайки с пълно безразличие веригите, с които я е оковала една мракобесническа обществена система. Каква ще бъде цената на един развод? Елиза Ан Тиминс, поетесата на „Клисурата на чинарите“, си го издейства за триста и четиридесет долара. Може ли аз... искам да кажа, възможно ли е дамата, за която говоря... да се разведе на такава ниска цена?

— Мадам — отвърна адвокат Гуч, — вашите последни две-три изречения ме радват със своята интелигентност и яснота. Ще позволите ли сега да се откажем от версията с предполагаемия случай и да говорим с конкретни имена и действия.

— Да, разбира се — възкликна дамата, приемайки практичното с възхитителна готовност, — Томас Р. Билингс е името на онзи низък грубиян, който стои между щастието на своята законна... законна, но не по душа съпруга и Хенри К. Джесъп, благородникът, чиято природа

е единствено достойна за неин приятел. Аз — завърши клиентката, поднасяйки разкритието си с известен драматичен апломб — съм госпожа Билингс!

— Един джентълмен иска да ви види, сър — извика Арчибалд, влетявайки в помещението почти с кълбо напред.

Адвокат Гуч стана от стола си.

— Госпожо Билингс — заяви той любезно, — позволете ми да ви отведа в съседното помещение за няколко минути.

Очаквам много богат възрастен господин във връзка със завещание. Изобщо няма да се бавя, обещавам ви. При първа възможност ще се върна при вас и тогава ще продължим разискванията си.

С добре усвоен аристократичен маниер адвокат Гуч отведе своята духовно извисена клиентка в останалата все още незаета стая, след което излезе и внимателно затвори вратата.

Следващият посетител, въведен от Арчибалд, бе слаб, нервен, раздражителен на вид мъж на средна възраст, с притеснено и тревожно изражение. Той носеше в една ръка малка чанта, която остави на пода до стола, поднесен му от адвоката. Дрехите му бяха от добро качество, но той ги носеше без елегантност и стил, а и те изглеждаха покрити с прах от пътуването.

— Вие сте специалист по бракоразводни дела — започна той с напрегнат, но делови тон.

— Може да се каже — започна адвокат Гуч, — че в моята практика по принцип не избягвам...

— Зная — прекъсна го клиент номер три. — Няма защо да ми обяснявате. Научил съм всичко за вас. Налага ми се да ви запозная с един случай без задължително да разкривам връзката, която бих могъл да имам с него... тоест...

— Значи искате — обади се адвокат Гуч — да формулираме един хипотетичен казус.

— Може и така да го наречете. Аз съм обикновен делови човек. Ще бъда максимално кратък. Първо да вземем предполагаемата жена. Да кажем, че тази дама е омъжена неподходящо. В много отношения тя превъзхожда съпруга си. Физически я смятат за красива. По нейните думи тя се е посветила изцяло на литературата — поезия, проза и разни подобни. Съпругът ѝ е обикновен човек, занимава се с бизнес.

Домът им не е щастлив, въпреки че той се е опитвал да го направи такъв. Преди известно време един мъж — непознат човек — пристигна в мирното градче, в което те двамата живееха, и се захвана с някакви сделки с недвижими имоти. Тази жена се запозна с него и бе невероятно очарована. Нейното отношение бе така явно, че мъжът почувства, че тази малка общност вече не представлява безопасно място за него и си тръгна. Тя напусна съпруг и дом и го последва. Забрави къщата си, където бе обградена с какви ли не удобства, за да тръгне след този мъж, който ѝ бе вдъхнал такава странна любов. Има ли нещо по-достойно за презрение — завърши той с треперещ глас — от съсипването на един дом заради женската безмерна глупост?

Адвокат Гуч изрази предпазливо мнение, че няма.

— Този мъж, когото тя реши да последва — продължи посетителят, — не е човекът, който ще я направи щастлива. Това е необузdana и глупава самоизмама, която я кара да смята, че ще стане именно така. Съпругът ѝ, независимо от всичките им несъгласия, е единственият способен да се справи с нейната чувствителна и особена природа. Но за сега тя не го разбира.

— Бихте ли счели един развод за логически обоснован лек в случая, който представяте? — попита адвокат Гуч, който почувства, че разговорът започва твърде много да се отклонява от деловия тон.

— Развод? — възкликна клиентът прочувствено и почти със сълзи на очи. — Не, не... не това. Аз прочетох, господин Гуч, за много примери, където вашето съчувствие и любезен интерес са ви накарали да действате като посредник между разделени съпруг и съпруга и да ги съберете отново. Нека изоставим този предполагаем казус... нямам нужда повече да крия, че аз съм потърпевшият в тази тъжна история... Ще чуете имената — Томас Р. Билингс и съпруга... и Хенри К. Джесъп, мъжът, в когото тя е влюбена.

Клиент номер три хвана ръката на адвоката. На страдалческото му лице бе изписано дълбоко вълнение.

— За Бога — изрече той пламенно, — помогнете ми в този миг на нещастие! Потърсете госпожа Билингс и я убедете да изостави това потискащо преследване, плод на нейната плачевна глупост. Кажете ѝ, господин Гуч, че съпругът ѝ желае да я приеме обратно в сърцето и в дома си. Обещайте ѝ всичко, което би я накарало да се върне. Чувал съм за вашите успехи в такива ситуации. Госпожа Билингс не може да

е много далеч. Аз съм грохнал от пътуване и отчаяние. Два пъти през време на преследването я видях, но различни обстоятелства ни попречиха да се срещнем и говорим. Бихте ли се наели с тази мисия за мен, господин Гуч, печелейки моята вечна признателност?

— Вярно е — каза адвокат Гуч и леко се намръщи при последните думи на клиента си, но почти незабавно придоби изражение на благопристойно доброжелателство, — че в редица случаи аз постигнах успех в опитите си да убедя двойки, стремящи се към разтрогване на брака си, да обмислят отново прибързаните си намерения, да се сдобрят и да се върнат в своя общ дом. Но ви уверявам, че често работата е изключително трудна. Количеството аргументи, упоритост и, ако ми бъде позволено да кажа, красноречие, които се изискват, биха ви учудили. Но това е случай, в който моето съчувствие е изцяло на ваша страна, сър, и аз ще бъда изключително щастлив да видя съпруг и съпруга събрани отново. Но времето ми — завърши адвокатът, поглеждайки часовника си, сякаш изведнъж се бе сетил за този факт — е твърде ценно.

— Давам си сметка за това — каза клиентът — и ако се заемете със случая и убедите госпожа Билингс да се прибере вкъщи и да остави мъжа, след когото е тръгнала... веднага ще ви платя хиляда долара. Направил съм малко нари от недвижими имоти през време на скорошния бум в Сюзънвил и няма да се скъпя за тази сума.

— Останете на мястото си за няколко минути, ако обичате — каза адвокат Гуч, стана и отново погледна часовника си. — Имам друг клиент, който ме чака в съседната стая. За малко щях да го забравя. Ще се върна възможно най-бързо.

Създалата се ситуация напълно удовлетворяваше страстта на адвокат Гуч към сложни и заплетени взаимоотношения. Той се наслаждаваше на случаи, които предоставяха такива деликатни проблеми и възможности. Приятно му беше да си мисли, че той е господар на щастието и съдбата на тримата, които седяха на една ръка разстояние един от друг, без да си дават сметка за присъствието на останалите. Предишният образ на кораба отново изникна в съзнанието му. Но сега този образ се оказа неудачен, защото да се напълнят всички отделения на един истински плавателен съд щеше да означава да бъде заплашена безопасността му; докато тук, с пълни обезопасяващи отсеци, неговият делови кораб можеше да се отправи към изгодното

пристанище на един солиден тлъст хонорар. Оставаше да реши как най-добре да се възползва от своя драгоценен и притеснен товар.

Най-напред той нареди на помощника си:

— Заклучи външната врата, Арчибалд, и не пускай никого.

После се придвижи с големи безшумни крачки до стаята, в която чакаше клиент номер едно. Джентълменът седеше вътре и търпеливо разглеждаше картините в списанието с пура в уста и крака на масата.

— Е, какво — попита той жизнерадостно, когато адвокатът влезе, — взехте ли решение? Петстотин долара стигат ли, за да се осигури разводът на прекрасната дама?

— Искате да кажете, че това е предварителният хонорар? — попита адвокат Гуч многозначително, но ненатрапчиво.

— Ей, не, за цялата работа! Не е ли достатъчно?

— Моята такса — каза адвокат Гуч, — ще бъде хиляда долара. Петстотин сега и останалите след окончателното обявяване на развода.

Откъм клиент номер едно се разнесе мощно подсвирване. Краката му се смъкнаха на пода.

— Мисля, че няма да успеем да се споразумеем — каза той ставайки. — Изкарах петстотин долара от една малка сделка с недвижими имоти там в Сюзънвил. Бих направил всичко, за да върна свободата на тази дама, но това надхвърля авоарите ми.

— Хиляда и двеста биха ли ви устроили? — попита адвокатът многозначително.

— Петстотин ми е таванът, казвам ви. Май ще трябва да си потърся по-евтин адвокат. — Клиентът си сложи шапката.

— Оттук, моля — подкани го адвокат Гуч, отваряйки вратата, която водеше към коридора.

Джентълменът излезе от апартамента и пое надолу по стълбите, а в това време адвокат Гуч се усмихваше на себе си.

— Господин Джесъп напуска сцената — процеди той и подръпна завития кичур над ухото си. — Сега да се заемем с изоставения съпруг. — И той се отправи към междинния офис, надявайки пътьом делово изражение.

— Разбирам — каза той на клиент номер три, — че вие сте съгласни да платите хиляда долара, ако осъществя или съдействам за връщането на госпожа Билингс в дома ѝ и направя така, че тя да се откаже, заслепена от любов, да преследва мъжа, към когото изпитва

такава бурна страст. При тези условия случаят ми се предоставя изцяло. Прав ли съм?

— Напълно — отвърна другият нетърпеливо. — И мога да ви изплатя парите в брой по което и да е време два часа след като съм уведомен.

Адвокат Гуч се изправи в цял ръст. Тънката му фигура сякаш се уголеми. Палците му потърсиха раменните извивки на жилетката. На лицето му бе изписано изражение на съчувствена благост, каквото той неизменно придобиваше при подобни начинания.

— В такъв случай, сър — каза той с любезен тон, — мисля, че мога да ви обещаю скорошно избавление от несгодите ви. Имам такова доверие в силата на своите аргументи и умения да убеждавам, в естествените пориви на човешкото сърце към доброто и в силното влияние на съпружеската непоколебима любов. Госпожа Билингс, сър, е тук... в онази стая... — И дългата ръка на адвоката посочи към вратата. — Ще я извикам незабавно. И когато се съюзим в горещите си увещания...

Адвокат Гуч замлъкна, защото клиент номер три бе скочил от стола си, сякаш изхвърлен от стоманена пружина и бе сграбчил чантата си.

— Какво, по дяволите... — възкликна той рязко, — искате да кажете? Онази жена там! Аз си мислех, че съм се отървал от нея преди четиридесет мили.

Той изтича към отворения прозорец, погледна надолу и прехвърли крак през перваза.

— Спрете! — извика адвокат Гуч смаян. — Какво искате да направите? Хайде, елате, господин Билингс, и застанете лице в лице със своята съгрешила, но невинна съпруга.

Нашите обединени усилия не могат да не...

— Билингс! — изрева потресеният клиент. — Ще ти дам аз един Билингс, дърт идиот такъв!

И като се обърна, той запрати побеснял чантата към главата на адвоката. Тя уцели слисания миротворец между очите, вследствие на което той се олюля и отстъпи крачка-две назад. Когато отново му светна пред очите, адвокат Гуч видя, че клиентът му е изчезнал. Той се втурна към прозореца, надвеси се и забеляза изменникът да се надига върху покрива на една барака, където се бе стоварил от прозореца на

втория етаж. Без да спира, за да си вземе шапката, той се втурна по оставащите десетина стъпки до алеята, след което с изумителна скорост се понесе към горната ѝ част, докато околните сгради го погълнаха.

Адвокат Гуч прокара трепереща ръка по челото си. Това му бе привичен жест, служещ да избистри мислите му. Може би сега целеше да успокои мястото, където го бе улучила една чанта от много твърда алигаторска кожа.

Чантата лежеше на пода широко отворена, а съдържанието ѝ се бе разпиляло наоколо. Машинално адвокат Гуч се наведе да събере нещата. Първо вдигна една якичка и набитото око на човека на закона с учудване регистрира върху нея инициалите Х. К. Дж. После дойде ред на гребен, четка, сгъната карта и парче сапун. И накрая няколко делови писма, всички до едно адресирани до господин Хенри К. Джесъп.

Адвокат Гуч затвори чантата и я постави на масата. Поколеба се за момент, после си сложи шапката и влезе в антрето, където седеше помощникът му.

— Арчибалд — каза той благо, докато отваряше вратата към коридора, — отивам във Върховния съд. След пет минути можеш да влезеш във вътрешната стая и да уведомиш дамата, която чака там, че... — на това място адвокат Гуч реши да прибегне до просторечие, — че го няма майстора, тъй ѝ кажи.

---

[1] Според гръцката митология — бог на брака, бел.пр. ↑

[2] Наричателно за вечния прелъстител по аналогия на герой от пиеса на Н. Роу, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.